

притисна бузата си до неговата буза. Следъ единъ часъ пристигнаха въ селото. „А сега накжде?“ — попитаха казацитѣ. — Разбира се, на превързочния пунктъ — отговори офицеринътъ — тамъ лѣкарьтъ и милосърдната сестра. . . ще го напиятъ, ще го нахранятъ“.

Малкото момиченце, което странѣше отъ войницитѣ, щомъ видѣ милосърдната сестра, веднага се успокои и, държейки се съ едната ръка за ръката на баща си, съ другата се хвана за бѣлата престилка на сестрата. Сестрата почна да цѣлува детето и тъй съумѣ да го успокои, че можа да го вземе на ръцетѣ си.

— Добре, ами тогава? Него какво да сторимъ? Да го погребемъ ли? — питатъ казацитѣ. — Убитиятъ кжде да дѣнемъ?

— Почакай, почакай! — каза лѣкарьтъ, който преглеждаше турчина. Преди всичко, отгдето накжде си въобразихте, че той е убитъ?

— Ами какъ. . . ние сами го дигнахме. . .

— Той е само примрѣлъ, клетиятъ. А сърдцето му още работи. Слабо, но работи. Момиченцето спаси баща си.

Когато съблѣкоха турчина, оказа се, че той, макаръ и неподвиженъ, още не бѣше мъртъвъ. Животътъ едва тлѣше въ него. И ако казацитѣ не бѣха забелязали неговото момиченце, и бащата и щерката щѣха да загинатъ на бойното поле. Следъ три деня въ болницата на кревата лежеше дошелъ на себе си, макаръ и тежко боленъ, турскиятъ войникъ, и редомъ съ него седѣше малката му дъщеря, която, както и преди, бѣше притиснала бузата си къмъ бузата на баща си. Куршумътъ отъ гърдитѣ му бѣха извадили. Благодарение на детето, той бѣше гледанъ въ болницата по-добре, отколкото другитѣ болни. Девоичето не се отдѣляше отъ баща си ни минута. Само когато той заспиваше, то излизаше бързо отъ болницата, изправяше се въ жгѣла, постояваше нѣколко минути, за да подиша чистъ въздухъ, и отново се връщаше при болния.

превелъ Д. И. Берберовъ